

บทนำ

“ยูมี เอ่อ...หนูช่วยมาพบป้าหน่อยได้ไหมจ๊ะ”

ฉันได้รับสายจากคุณป้าโดยไม่คาดคิด

ไม่รู้เลยว่าเรื่องที่คุณป้าอยากขอร้องคืออะไร เจนตายจากไปอย่างกะทันหันได้เกือบสองเดือนแล้ว หลังจากนั้นฉันไม่เคยไปที่บ้านของเขาอีกเลย พวกเพื่อนที่ไม่สนิทกับเจนอาจแวะไปที่นั่นเพื่อปลอบโยนคุณป้าบ้าง ทว่าฉันที่เป็นเพื่อนสนิทคนเดียวของเจน กลับไม่เคยไปเหยียบที่บ้านหลังนั้นอีกแม้แต่ครั้งเดียว คุณป้าเองก็เช่นกัน ท่านถามไถ่เรื่องของฉันจากเพื่อนๆ แต่ไม่เคยบอกให้แวะไปหาหรือโทร.ติดต่อกัน

ฉันไม่มีความมั่นใจที่จะพบคุณป้า ถ้าได้เจอท่าน ฉันจะยังรู้สึกว่ายูมีตายจากไปแล้วจริงๆ ฉันไม่สามารถแบกรับความทุกข์สาหัสเหมือนตอนนั้นได้อีกแล้ว คุณป้าเองก็คงรู้สึกไม่ต่างกัน สองเดือนที่ผ่านมาพวกเราจึงไม่กล้าติดต่อกัน ปล่อยให้เวลาผ่านไปเรื่อย ๆ คิดไม่ถึงเลยว่า จู่ๆ คุณป้าจะเป็นฝ่ายโทร.มาหาฉัน ระหว่างทางไปสถานที่นัดพบ ดวงตาของฉันเริ่มเปียกชุ่มขึ้นมา

ฉันกระวนกระวายใจว่า ตอนที่พบท่าน ตัวเองจะฟุ้งฟายออกมา
รีเปล่า

คุณป้านั่งเสียบ้านอยู่ที่โต๊ะริมหน้าต่างในมุมหนึ่งของร้านชา
สายตามองทอดไปทางนอกหน้าต่าง ภาพนั้นดูเหมือนดอกไม้แห้ง
โรยรา ระยะเวลาสองเดือนที่เจอะจากไป คล้ายกับท่านถูกสุขความ
มีชีวิตชีวาออกไปจากร่างกายจนหมด

“คุณป้าคะ...”

ฉันทักท่านด้วยน้ำเสียงที่ข่มให้เป็นปกติ ไม่ได้ร้องไห้โฮ
เหมือนที่กังวลไว้ แต่ไม่สามารถแปลงคำทักทายอื่นๆ พวกสวัสดิ์คะ
สบายดีไหม ซึ่งตีบตันอยู่ในลำคอออกไปได้

“อ้าว ยummyมาแล้วหรือจะ มานั่งนี่สิ”

คุณป้าตัวดำส่ายตาจากนอกหน้าต่างมามองฉัน วินาทีที่เห็น
ฉัน ดวงตาของท่านก็มีน้ำใสๆ รื้นขึ้นมา

น้ำตาของฉันตั้งท่าจะไหลออกมาเช่นกัน ฉันจึงก้มหน้าลงแทน
ที่ผ่านมาเพราะกลัวจะมีสภาพแบบนี้ จึงไม่ยอมไปพบท่านเลย
สักครั้ง...

คุณป้าใช้หลังมือปาดน้ำตาที่เอ่อคลอออก ส่งยิ้มบางๆ ให้
ฉันกลืนน้ำตาถึงที่สุดผืนยิ้มตอบ

“พักนี้ตั้งใจเรียนรีเปล่า”

ท่านถามขึ้น

“ค่ะ...”

“ป้าคิดถึงหนูมากเลย...”

“อะ...ขอโทษค่ะ”

“ไม่ใช่ความผิดคุณมีหรือก ตัวป้าเองก็ไม่เคยติดต่อกันไปหา...
ถึงจะคิดถึง แต่ก็ไม่มีแรงใจพอที่จะเจอหน้ากัน...”

ฉันได้แต่นั่งเงียบไว้คำพูด

ระหว่างนั้น คุณป้าหยิบสมุดเล่มหนึ่งออกมาจากกระเป๋า
ยื่นให้ฉัน

ฉันรู้ได้ทันทีว่าสมุดปกสีน้ำเงินเล่มนี้คือไดอะรี่ที่ฉันเคยให้เจนน
เป็นของขวัญ

“สมุดไดอะรี่ของเจนนล่ะ...เมื่อวานป้าพบโดยบังเอิญ คือ...
ป้าอยากให้คุณลองอ่านดู...”

“คะ? คุณป้าไม่ลองอ่านดูเองหรือคะ...”

ทั้งที่พูดแบบนั้น แต่ฉันกลับรับสมุดไดอะรี่เล่มนั้นมา พลิก
เปิดไปที่หน้าแรกอย่างใจลอย สายตาสะดุดเข้ากับประโยคที่เขียนไว้
ฉันตกใจมากถึงกับปิดมันลงตามเดิม

ถ้าวันหนึ่งฉันตาย

ความตายของฉันจะมีความหมายอย่างไรกัน

ตัวฉันลั่นเทิ้มขึ้นมาในฉับพลัน ร่างกายคล้ายถูกราดด้วย
น้ำเย็นจัด กระทั่งปลายนิ้วที่วางอยู่บนสมุดไดอะรี่ก็ไหลลื่นตามไป
ด้วย

“หนูเองก็ตกใจใช่ไหมยูมี้ คำพูดพวกนี้หมายความว่ายังไง
ป้า...ป้าปวดใจจนอ่านหน้าต่อไปไม่ได้”

ท่านลูบแขนตัวเองที่ขนลุกชูขึ้นมา

“หนูสนิทกับเจนนที่สุด ป้าเลยอยากให้คุณอ่านแทน ป้า...
ป้า...”

คุณป้าไกล่ระเบิดร้องให้ออกมาเต็มท่น

“คุณป้า...”

ฉันเปล่งเสียงออกมาอย่างยากเย็น ทว่าลำคอติดตันจนไม่สามารถพูดอะไรได้ต่อ

เจจุน เจจุนเพื่อนของฉัน เพื่อนที่ฉันรักที่สุดตั้งแต่เกิดมา เจจุนเพื่อนที่หายไปเหมือนกลีบดอกไม้บปลิดบลิ่ว...

น้ำตาค่อยๆ ไหลอาบแก้มจนต้องเช็ดมันทิ้ง ถ้าฉันเศร้าขนาดนี้ แล้วคุณป้าจะปวดร้าวถึงเพียงไหน

“อะ...ขอโทษนะยูมี ป้าไม่ตั้งใจทำให้หนูร้องไห้...”

ไหล่ของคุณป้าสั่นสะท้าน ท่านคงใช้พลังทั้งหมดข่มไม่ให้ตัวเองร้องไห้

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ คุณป้าเองจะร้องไห้ก็ได้ นะคะ...”

ฉันพูดประโยคนี้ขึ้นอย่างจริงจัง แม้ว่าลูกคำโตะข้างๆ จะจ้องมองพวกเราอยู่ แต่คนเป็นแม่ที่เพ็งสูญเสียลูกชายไปไม่จำเป็นต้องฝืนกลั้นน้ำตาเอาไว้

ฉันฝืนรอให้น้ำตาของคุณป้าที่พรั่งพรูออกมาแห้งเหือดลงทันใดนั้น ภาพของเจจุนก็แล่นเข้ามาในหัว น้ำตาของฉันคลอเข้าขึ้นโดยอัตโนมัติ ฉันรีบสลับภาพของเขากลับไปที่ทันทีคิดถึงสอบกกลางภาคที่กำลังจะถึงในวันมะรืนแทน แม้กระทั่งตอนนี้ก็ยังไม่รู้เนื้อหาทั้งหมดที่ตัวเองต้องสอบ คนที่เพ็งสูญเสียเพื่อนรักไป การสอบกลางภาคจะมีความหมายอะไรอีก เฮ้อ ฉันคิดถึงเจจุนขึ้นมาจับใจ

ฉันหลุบตามองสมุดไดอะรี่หน้าปกสีน้ำเงินของเจจุน

ถ้าวินหนึ่งฉันตาย คำพูดที่เหมือนลางสังหรณ์ลวงหน้า ช่างบีบคั้นหัวใจฉันเหลือเกิน

เจจุนเขียนประโยคนี้ทำไมกัน หรือว่านาย...

ฉันสั่นศีรษะ เป็นไปไม่ได้ เจจุนอาจสนใจเรื่องความตาย

อยู่บ้าง แต่ไม่ใช่คนที่คิดจะฆ่าตัวตายแน่ๆ ถ้าอย่างนั้น ทำไมกัน
ล่ะ...

“ตอนนี้ป้าดีขึ้นแล้วจะ ขอโทษด้วยนะ ยู่มี...สรุปแล้ว...คือ...
หนูอยากลองอ่านมันดูไหม”

คุณป้าที่หยุดร้องไห้แล้วถามขึ้น

“คะ หนูจะอ่านมันเอง แต่...อาจใช้เวลานานหน่อยนะคะ คุณ
ป้าเองก็คงอยากจะลืม...”

ฉันพูดด้วยเสียงแผ่วเบา

“ใช่ ใช่ค่ะ...ป้าพยายามจะลืมอยู่ ถ้าผู้มีอันจบแล้ว มีเรื่องที่
อยากเล่าให้ฟังก็โทร.มาหาป้านะ”

คุณป้าพูดจบก็เบนสายตาไปที่นอกหน้าต่าง ฉันจ้องมองด้าน
ข้างของคุณป้า พยายามค้นหาเจอนที่ซ่อนอยู่ในใบหน้านั้น ผิวขาว
ละเอียด ใบหน้างดงาม ขนตาอนยาว...

บนใบหน้าของคุณป้ามีภาพของเจอนหลงเหลืออยู่

ฉันไม่สามารถหลบเลี่ยงนายได้ ยังคงมีนายวนเวียนอยู่ทุกที่...

ฉันพิมพ์ไว้ในใจ

หลังแยกกับคุณป้า ฉันขึ้นรถเมล์แล้วนั่งไปอย่างไร้จุดหมาย

อยากนั่งรถเมล์เพื่อเดินทางไปเรื่อยเปื่อย อยากเหลือเกินที่จะ
กลืนน้ำตาที่จวนจะไหลออกมา โชคดีที่บนรถไม่ค่อยมีคน ฉันตรง
ไปนั่งลงบนเบาะว่างด้านหลัง มองเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง
พริบตานั้นมีมอเตอร์ไซด์ส่งอาหารจีนคันหนึ่งขี่แทรกผ่านไปด้านข้าง

รู้สึกใจหายวาบ

จะทำให้ลืมวันนั้นลงได้ยังไง

มันคือวันอาทิตย์ วันอาทิตย์ตอนตีสาม

ฉันนั่งอยู่ที่โต๊ะหนังสือตลอดทั้งคืน ดูภาพยนตร์เรื่อง

โกสต์เวิลด์ อยู่จนตึกตึ้น จากนั้นก็อ่านการ์ตูนเรื่อง ทเวนตี้เอทเซนจูรี บอย แก๊งนี้มีป่วน^๒ ต่ออีกเก้าเล่ม ไม่รู้ทำไมคินนันหัวใจถึงรู้สึกว่างเปล่า ฉันจึงนั่งเขียนเนื้อเพลงฆ่าเวลา กัมบี้ แมวที่เลี้ยงไว้นอนอิงอยู่ที่ปลายเท้า มันส่งเสียงร้องก่อนจะขดตัวนอนหลับไป

ดึกสงัดของความตายไม่เหือดผ่านมา

ซัดพาวัยรุ่นไปกลางสายน้ำรินไหล

วันนี้เธอยังมีชีวิตอยู่ไหม

พรุ่งนี้เธอจะยังมีชีวิตอยู่ไหม

พ่อเลี้ยงของฉันเคยพูดว่า เวลาแต่งเพลงให้เขียนขึ้นจากชีวิตของตัวเอง ระบายไปตามความรู้สึกที่แท้จริง เพลงนั้นถึงจะเป็นบทเพลงที่ดี

แต่ฉันไม่อยากแต่งเพลงแบบนั้น การเขียนเพลงไปตามชีวิตจริงไม่เห็นสนุกเอาซะเลย ตื่นนอนไปโรงเรียน ถูกด่า ต้องแกล้งตั้งใจเรียนทั้งที่ง่วงนอน กลับมาบ้านดูโทรทัศน์แล้วเข้านอน ถ้าให้ถ่ายทอดความรู้สึกของตัวเองออกมา ในเนื้อเพลงก็คงมีแต่เรื่องหงุดหงิดเพื่อน เกลียดครูจนแทบบ้า หรือไม่พอใจแม่อีกแล้ว

ในใจฉันมีถ้อยคำที่เกี่ยวกับความตาย วัยรุ่น และความสิ้นหวัง อัดแน่นอยู่เต็มไปหมด จึงอยากเขียนเป็นบทเพลงขึ้นมา คำว่าความรัก ความอ้างว้าง ฯลฯ ทำให้ฉันขมลูกเสมอ แต่ฉัน

^๑ Ghost World ฉายในปี ค.ศ. ๒๐๐๑ เรื่องราวของสองสาวเพื่อนซี้ที่มีชีวิต कैว่คว้างหลังเรียนจบไฮสกูล

^๒ 20th Century Boys การ์ตูนญี่ปุ่นแนวสืบสวนลึกลับ วาดโดยนาโอกิ อุราซาวะ

กลับชอบเขียนคำว่าความตาย ้วยรุ่น และความสิ้นหวัง

รู้งสางของความตายไม่เฉียดผ่านไ้ไป

จับกุม้วยรุ่นไ้วันนุเขาหิมะ

วันนั้เธอยังมีชีวิตอยู่ไ้ไหม

พว้รุ่นนั้เธอจะยังมีชีวิตอยู่ไ้ไหม

ถ้าผู้ใหญ่ไ้มาเห็นเนื้อเพลงนั้เข้าคงเพลอเตาะลั้ แต่ถ้าเป็น
เจจุน เขาจะชื่นชมมันด้วยแวตาทั้ตั้ตัน บอกฉันว่าใช้คำว้าจับกุม
ในเนื้อเพลงด้วย เท่ามากเลยละ ฉันอยากถ่ายทอดความรู้สึกตั้ๆ
ให้เจจุนรับรู้ด้วย จึงหยิบมือถื้อมาพิมพ์ข้อความส่งไปหาเขา ก่อน
จะ่วงนอนไปมากกว่านั้

“ช่วยยินดีให้หน่อยสิ ดึกสั้ดของความตายไม่ไ้
เฉียดผ่านมา เป็นท่อนแรกของเพลงที่แต่งละ ตอบ
กลับมาด้วยถ้านายยังไม่ตาย ผันดี...”

ณ เวลานั้น เจจุนกำลังพ้งทะยานไปบนถนนโล้ง เหมือนนก
ที่เปี่ยมไปด้วยอิสระ ด้วยความเร็วที่ไม่อาจคาดคะเนไ้
ก่อนจะลอยสูงขึ้นไปแล้วกระแทกตกลงมา ไม่ต่างกั้อนธิด
ที่แตกละเอียดลงอย่างเหลือเชื่อ

ดึกสั้ดของความตายไม่เฉียดผ่านมา...

เจจุนตายคาที่

ตอนที่ ๑

สมุดไดอะรีปกสีน้ำเงิน

สมุดไดอะรีปกสีน้ำเงิน เหมือนสีครามของน้ำทะเลวางอยู่บน
โต๊ะหนังสืออย่างเงียบเชียบ

ฉันนั่งอยู่บนเตียง ใจลอยมองไดอะรีเล่มนั้น

สมุดไดอะรีปกสีน้ำเงินเล่มนี้เป็นของขวัญที่ฉันมอบให้เจจุน
กับมือ

วันคริสต์มาสปีที่แล้ว ฉันอยากให้เจจุนลองเขียนไดอะรีดู
จึงให้เขาเป็นของขวัญ ตอนนั้นเจจุนให้ของขวัญฉันด้วยเช่นกัน
แต่ทว่าต่อให้เค้นสมองนึกถึงของขวัญที่เขาให้เท่าไรก็นึกไม่ออก
จริง ๆ

ปีที่แล้วตอนอยู่ชั้นมัธยม ๒ ในวันคริสต์มาสอีฟ พวกเรา
ใช้เวลาอยู่ด้วยกัน นั่งรถไฟไปถึงซุนซอน

ขณะอยู่บนรถไฟ นอกหน้าต่างมีพายุหิมะพัดกระหน่ำลงมา

“หิ พระเจ้าคงอยากให้เราลำบากขึ้นอีกสินะ ถึงงใจให้หิมะ
ตกลงมาแบบนี้”

เจจุนพูดล้อเล่นพลางหัวเราะขึ้นอย่างร่าเริง เขาคงอยาก

ปลอบใจฉันที่เอาแต่ก้มหน้า ไม่สามารถสลัดความรู้สึกหดหู่ออกไป
จากใจได้ ทั้งที่ตัวเองก็หดหู่ไม่แพ้กัน

ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น พวกเราล้วนอยากอยู่กับคนรักในวัน
คริสต์มาสอีฟทั้งนั้น ตัวฉันอยากอยู่กับวีจองฮา ส่วนเจจุนเอง
ก็คงอยากอยู่กับจองโซฮี ฉันกับเจจุนเป็นเพื่อนที่สนิทกันมาก แต่
วันคริสต์มาสเป็นวันของคนรัก ไม่ใช่วันของเพื่อน ดังนั้นตลอด
สองเดือนที่ผ่านมา พวกเราจึงพยายามทำสิ่งนั้นให้เป็นจริง แต่
สุดท้ายก็คว้าน้ำเหลว

พวกเราสองคนเป็นพวกแอบรักเขาข้างเดียว ตกหลุมรัก
คนอื่นฝ่ายเดียวเหมือนกัน จึงปรึกษาและวางแผนกันมาตลอดว่า
จะสารภาพรัก และใช้เวลาอยู่กับคนที่ตัวเองชอบในวันคริสต์มาส
แน่นอนว่าเพื่อนต่างเพศเป็นที่ปรึกษาที่ดีในยามมีความรัก ฉัน
เสนอแผนการพิชิตใจจองโซฮีในฐานะผู้หญิงคนหนึ่ง ส่วนเจจุน
แนะนำเคล็ดลับมัดใจวีจองฮาในฐานะผู้ชายคนหนึ่ง

ทว่าพวกเราสองคนต่างถูกปฏิเสธความรัก

วีจองฮาบอกฉันว่า

“ยูมี ฉันชอบเธอนะ เธอเป็นคนมีเสน่ห์ แก่นแก้ว หัวแข็ง
เซ็กซี่ แต่ฉันไม่รู้สิกว่าเธอเป็นผู้หญิง ถ้าต้องคบกับคนที่คล้ายกัน
แบบนี้ก็น่าเสียดายแย่ ฉันอยากคบเธอเป็นเพื่อนเหมือนตอนนี
มากกว่า”

สมแล้วที่เขามีฉายาว่า ราชาเนย จึงสามารถเลือกใช้คำที่ฟัง
แล้วหลอมละลายขนาดนี้ได้ ทุกครั้งที่คิดถึงตอนนั้น แม้กระทั่ง
ตอนนี้ ใบหน้าของฉันจะเห่อร้อนขึ้นโดยฉับพลัน

“ลั่นนายทำจากเนยรึไง”

พูดประโยคนั้นจบฉันก็รีบเดินจากไป ความจริงที่อยู่ในคำ

หวานเลียนมีเพียงสิ่งเดียวคือ วิญญาณไม่ได้รักฉัน

ฉันที่ดูเหมือนเป็นคนก้าวร้าวต้องใช้ความพยายามแค่ไหน
ถึงจะกล้ำसारภาพความรู้สึกออกไปตรงๆ แบบนั้นได้

หลังจากเดินพ้นประตูห้องเรียน น้ำตาของฉันก็ไหลอาบแก้ม
เหมือนเรื่องโกหก

เขาบอกว่า ฉันแก่นแก้ว หัวแข็ง เช็กชิ่งนั่นหรือ...เฮอะ
พูดออกมาได้ เลียนซะไม่มี เจ้าบ้าเอ๊ย ผู้ชาย“กะล่อน” ไอ้คน
เจ้าเล่ห์ ตลบตะแลง...

ถึงจะก่นด่าฉอดๆ อยู่ในใจ แต่ความผิดที่ไปตกหลุมรักหนุ่ม
กะล่อน พูดจาตลบตะแลงหวานเลียนจนไม่สามารถตั้งสติได้ ก็เป็น
ของฉันเอง

ฉันเดินไปด้วยร้องไห้ไปด้วย ไม่รู้เลยว่าอากาศตอนนั้นหนาว
แค่ไหน ไม่สนใจว่าใครจะมองมาหรือซุบซิบอะไร ฉันสะอึกสะอื้น
เดินตรงไปเรื่อย ๆ ขณะหยุดยืนที่หน้าป้ายรถเมล์ มีใครคนหนึ่ง
วางมือลงบนบ่าฉันเบาๆ

วินาทีนั้นหัวใจฉันเย็นเยียบจนเกือบกลายเป็นก้อนน้ำแข็ง
หรือว่า...ไม่นะ จะให้เขาเห็นใบหน้าบวมเป่ง เปราะเปื้อนหยาด
น้ำตาแบบนี้ไม่ได้เด็ดขาด ฉันจึงไม่ยอมเผยหน้าขึ้น ในใจกระสับ-
กระส่าย

“ยูมี...”

ทว่าน้ำเสียงที่ได้ยินนั้นพัดเป่าความกังวลใจไปจนหมด เพราะ
เป็นเสียงของฮวังเจจุน ไม่ใช่วีจงฮาเหมือนที่คิดไว้ ฉันเผยหน้าขึ้น
มองเขาทันที

“ฉันตามเธอมาตั้งแต่หน้าโรงเรียน ไม่รู้ตัวเลยเธอ ว่าแต่
ร้องไห้ทำไมเนี่ย พี่คนนี้ยังไม่ตายซะหน่อย...”

เจจุนมองมาพร้อมรอยยิ้มใจดี

ฉันดีใจมากที่เขายืนอยู่หน้าฉันตอนนี้ แต่เพราะรู้สึกอาย จึงแก้มองไว้วายขึ้นมา

“นี่ แอบสะกดรอยตามฉันมาทำไมยะ เดินตามมาด้อยๆ แบบนี้ อยากถูกตำราไ้”

“คิดอยู่แล้วว่าฉันคงไม่ผิดหวังคนเดียวหรอก เลยมารอดู เหมือนกันนะดิ”

ทั้งที่เขาพูดซ้ำเติม แต่ในแวตามีรอยยิ้มอ่อนโยนฉายอยู่

“ฉันชอบจองโซฮึ่มาก ส่วนเธอตกหลุมรักเจ้าวีจองฮาเป็นบ้า เป็นบอ! พวกเราเลยต้องมาจับใจพร้อมกันแบบนี้ไง...”

“อ้อ เห็นฉันผิดหวัง นายก็เลยดีใจมากสินะ! นายภาวนา ให้ฉันผิดหวังเหมือนกันใช่ไหม”

“เฮ้อ ใครอยากให้เป็นอย่างนั้นกันแล้ว ฉันเดินตามเธอมา เห็นสภาพดูไม่ได้ ร้องให้ร้องห่มอะไรขนาดนั้น เอาละ ตามพี่คนนี้ มาเถอะ ฉันจะเลี้ยงใจกั้วแดงอุ่นๆ ให้เอง”

“ยังอีก นายไม่รู้รึไ้ว่า สิ่งที่คุณเกลียดที่สุดก็คือใจกั้วแดง คิดว่าฉันเป็นคนแก่อายุหกสิบกว่ารึไ้ยะ”

“อ้าวเธอ ฮ่าๆๆ ได้ยินมาจากบทพูดในหนังที่ดูเมื่อก่อนนี้นะ เอาเถอะ รีบตามมา พี่ชายคนนี้มีเงินเยอะนะ จะซื้อพิซซ่าเลี้ยงเธอเอง โอเคไหม พิชซ่านะ”

คำว่าพิซซ่าทำให้น้ำลายในปากของฉันสอขึ้นมากทันที ฉันไม่พูดอะไรอีก รีบเดินตามเขาไป

หลังกินพิซซ่าไปครึ่งหนึ่ง เจจุนที่แอบมองฉันอยู่ตลอดหัวเราะ ลั่นขึ้น

“ซาอะไร อยากให้ฉันอารมณ์เสียอีกรึไ้”

ฉันถามขึ้นทั้งที่ยังเคี้ยวพิชซ่าอยู่เต็มปาก เจจุนโบกมือไปมาก่อนตอบว่า

“โอเค ไม่ช้าแล้วก็ได้ กินต่อเถอะ เมื่อกี้เธอเหมือนคนกำลังจะตาย พอกินพิชซ่าเข้าไปก็หายดี แล้วจะไม่ให้ฉันเข้าใจไง พี่คนนี้สุดยอดไปเลยโซ่มี มีเงินเลี้ยงพิชซ่าเธอด้วย”

เจจุนพูดเหมือนล้อเล่น แต่ฉันรู้สึกขอบคุณเขาจากใจจริง

“อืม จริงๆ นะ เจจุน สำหรับฉัน นายโคตรดีเลย”

ทันทีที่ฉันบอกความรู้สึกแท้จริงออกไป เจจุนก็จุนเหียวขึ้นเล็กน้อย

“วู้ ถ้าสมกันขนาดนี้ แสดงว่าตอนนี้เธอกำลังหิวจัด วันนี้ตั้งใจมาสารภาพรัก เลยอดข้าวเข้าให้ตัวเองผอมลงนิดนึงโซ่ใหม่”

ฉันเบิกตากว้างมองเจจุน เขารู้ความลับของฉันได้ไวกัน

“ถูกต้องโซ่มีมา แฮ่ ให้ตายเถอะ พูดตรงๆ นะ เธอชอบเจ้าวีจองฮาจอมเสเพลไปได้ไง ในบรรดาเพื่อนผู้ชาย ใครๆ ก็รู้ว่าเจ้านั้นนะมันห่วยแตก ไม่รู้ไง ผู้ชายที่ดีต้องมีเพื่อนอยากคบหาเยอะๆ”

“ซี แล้วนายคิดว่าเพื่อนผู้หญิงชอบจองโซ่ฮีนกรึไง ยายนั่นหลงตัวเองจะตายไป”

“เฮ้อ...สุดท้ายพวกเราก็ต้องมานั่งด่ากันเอง ที่ไปตกหลุมรักคนพรรค์นั้น”

“ก็เหงละ พวกเรามันบ้าบอ แถมโง่ด้วย...”

“ฮ่าๆ โซ่แล้ว คนที่ตกหลุมรักก็มีแค่คนโง่เท่านั้น ว่าแต่เธอไม่สงสัยหรือว่าพี่ชายคนนั้นหาเงินมาได้ไง”

“พี่ชาย พูดออกมาได้...วันเกิดละสิ แม่ก็เลยให้เงินพิเศษไว้ก่อนล่วงหน้าหนึ่งเดือน...เอาเงินก้อนนั้นมาใช้โซ่ปะ”

“ดูปากฉันให้ดิ้นะ ฉันได้มาจากเกมลินเนจ^๑ เป็นไง อัจฉริยะ
สุดๆ ใช่มั้ยล่ะ”

“จริงอะ แล้วนายได้มาเท่าไร”

“สามแสนวอน^๒!”

“โห! ไม่น่าเชื่อ”

ฉันตื่นเต้นจนเกือบทำพิชชาที่ถืออยู่ในมือตก

“คราวนี้เรียกฉันว่าพี่ได้รึยัง”

ใบหน้าของเขาเปล่งปลั่งจากความภาคภูมิใจ ลบภาพเจจุน
เมื่อสามวันก่อนที่มาหาฉันพร้อมน้ำตาคลอ เพราะเพิ่งถูกจองฮี
ปฏิเสธรักลงได้ในพริบตา

“เงินนี่ดีจริง ๆ รักษาอาการอกหักให้หายดีขึ้นได้!”

พอเห็นเจจุนอารมณ์ดีมาก ฉันก็พลอยดีใจไปด้วย จึงโพล่ง
คำพูดนั้นออกมา

“ฮ่า ๆ!”

เจจุนอมยิ้มเกาศีรษะเขินอาย

“ดีเลย ไหน ๆ ก็มีเงินแล้ว คนไม่สมหวังอย่างพวกเราไปฉลอง
คริสต์มาสกันเองก็ได้”

ฉันพูดด้วยน้ำเสียงร่าเริง แม้ในใจจะยังเจ็บแปลบอยู่บ้าง
อยากขอโทษเจจุนที่พยายามปลอบโยนฉัน

“เยี่ยม! ความจริงฉันตั้งใจจะชวนเธออยู่แล้ว”

“ว่าไงนะ แล้วถ้าวันนี้ฉันจะฮาร์บรักฉันล่ะ”

“เรื่องนั้นเป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว เจ้าวิจงฮามีตาแต่ไรแวว ไม่มี

^๑ Lineage คือเกมออนไลน์ของเกาหลี

^๒ ประมาณเก้าพันบาท

ทางเห็นเนื้อแท้ของเธอหรอหน้า”

ฉันฟังไม่ออกว่านั่นคือคำชมหรือคำหลอกคำ แต่รู้สึกอบอุ่นใจเหมือนได้กอดลูกแมวตัวน้อยขนปุกปุยเอาไว้

“หิ พุดเหมือนนายเคยเห็นเนื้อแท้ของฉันอย่างนั้นละ แต่ไม่ได้เห็นก็ดีแล้ว ถือซะว่าพวกนายทุกคนโชคดีแล้ว...”

เจจุนจึงพูดขึ้นก่อนที่ฉันจะหาเรื่องไปมากกว่านั้น

“อย่าพูดอะไรที่แทงใจดำตัวเองนะ วันที่ ๒๔ พวกเราไปชุนซอนกันเถอะ นั่งรถไฟไปด้วยกัน!”

“ชุนซอนหรอ ฉันไม่เคยไปที่นั่นมาก่อนเลย...”

“ฉันพอรู้ข้อมูลอยู่บ้าง วันนั้นเธอแค่แะตัวเองขึ้นจากเตียงไปให้ได้ก็พอ เธอมีกล้องดิจิทัลใช้มา เอาไปด้วยละ จะได้บันทึกปาร์ตี้ของเราสองคน โอเคไหม”

“โอเค ได้เลย!”

พวกเราคุยกันถึงแผนเดินทางคร่าว ๆ แต่ทว่าในวันเดินทางจริง ตั้งแต่วางรถไฟเคลื่อนตัวออกจากกรุงโซล ท้องฟ้าก็ดูอึมครึมคล้ายถูกคลุมด้วยม่านหิมะสีขาว ก่อนพายุหิมะจะกระหน่ำลงมาอย่างหนัก

ความจริงเมื่อคืน ฉันจัดเสื้อผ้าใส่กระเป๋า ตื่นเต้นจนแทบนอนไม่หลับ การได้นั่งรถไฟไปชุนซอนไม่ว่าจะไปกับเจจุนหรือใคร ก็คงรู้สึกดีทั้งนั้น

แต่พอเห็นหิมะตกลงมาฉันพลอนึกถึงวีจองฮา บาดแผลสดในใจฉัน ดวงตาของเขาที่เปรียบเหมือนคนครึ่งหลับครึ่งตื่น จมูกโด่ง ตัวสูงกว่าฉันมาก เวลายืนอยู่ข้างกันศีรษะของฉันจะอยู่แค่ระดับไหล่ของเขา น้ำเสียงทุ้มต่ำฟังแล้วชวนหวั่นไหวจนน่าขนลุก...

มองแค่แวบเดียวก็รู้ว่าไม่ใช่คนดีอะไร อาจบ๊อบปูลาร์ในบรรดาเพื่อนผู้หญิง แต่ไม่ใช่คนที่เพื่อนผู้ชายไว้วางใจ ไม่ใช่คนที่

ฉลาดหลักแหลม...

ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังหลงใหลเขาอย่างบ้าคลั่ง

แรกเริ่มเดิมที วิจงฮาไม่ได้อยู่ในสายตาของฉันเลย ฉันรู้สึกว่าเขาเป็นคนที่ดูห่วยแตก ไม่ได้เรื่อง ทว่าตอนไปทัศนศึกษาด้วยกันครั้งก่อน ตอนเห็นเขาร้องเพลง เลิฟมีเทนเดอร์ ของเอลวิส เพลสลีย์ พร้อมดีดกีตาร์ วิญญาณฉันก็เหมือนหลุดลอยออกจากร่าง

ขณะร้องเพลง จองฮาส่งสายตาวานมาทางฉันที่นั่งอยู่ข้างๆ เป็นระยะ คล้ายจ้องใจล้อกันเล่น ฉันรู้สึกเขินอายเป็นครั้งแรก หัวใจเต้นระรัวต่อหน้าเขา ใช้เวลาอยู่หลายวันกว่าจะสลัดสายตาที่ติดตรึงคู่นั้นออกไปได้ ท่าทางของเขาฝังแน่นอยู่ในภาพจำของฉัน บทเพลงหวานเลี่ยนดังขึ้นซ้ำๆ ในโสตประสาท เหมือนกดปุ่มเล่นซ้ำไม่มีวันจบ

ฉันตกหลุมรักจองฮาอย่างหนัก ทั้งที่วาดฝันไว้สวຍหรือแต่กลับผิดหวัง คำพูดปฏิเสธทุกคำของเขาฟังดูไร้สาระ ฉันเหมือนถูกเฉือนเนื้อหัวใจออกไปแนบกับไฟ ถ้าเขาพูดว่าฉันไม่ชอบเธอ ฉันก็มีนิสัยขี้โมโหอยู่แล้วอาจยอมรับมันง่ายกว่านี้

ตอนฟังประโยคที่ว่า ไม่รู้สึกว่าคุณเป็นผู้หญิง เสียตายหากจะคบหากันในฐานะคนรัก ฉันรู้สึกถูกเหยียดหยามเสียยิ่งกว่าการถูกบอกว่าไม่รักเสียอีก ทั้งที่เขาอุตส่าห์สรรหาคำพูดปลอบใจไว้ปฏิเสธคนที่ไม่ชอบแบบนั้น แต่เขาคงไม่รู้หรือกว่า เพื่อสารภาพรักกับผู้ชายครั้งแรกในชีวิต ฉันฝึกท่องประโยค ฉันชอบเธอ วันคริสต์มาสไปเที่ยวกับฉันไหม ทั้งวันจนจำได้ขึ้นใจ

เขาเข้าใจความหมายทั้งหมดที่ได้ยิน ถึงขั้นพูดปดปอบโยนฉันได้ด้วยซ้ำ ฉันไม่อยากจะคิดถึงมัน แต่สมองไม่ยอมเชื่อฟังเลย

ตั้งใจจะมาเที่ยวกับเจจุนให้สนุกแท้ ๆ แต่ดันรู้สึกห่อเหี่ยวแบบนี้
สงสารเจจุนเหลือเกิน

พอฉันเงิบ เจจุนก็เงิบตาม เขาอาจอยากขังตัวเองไว้ใน
ความทรงจำที่เจ็บปวดเหมือนกัน พวกเราต่างเหม่อมองหิมะที่
โปรยปรายอยู่นอกหน้าต่าง จนขบวนรถไฟแล่นถึงเมืองซอนซุน

เราสองคนไปที่ทะเลสาบโซยังโฮ^๓ ตามที่เจจุนวางแผนไว้
จากนั้นไปที่มยองดง^๔ ในเมืองซอนซอน เพื่อกินทักกัลบี^๕ เมนูเลี้ยงชื่อ
ของที่นี่กันต่อ มีเพียงตอนกินเท่านั้นที่ฉันหลงลืมความรู้สึกหดหู่
ลงได้ชั่วคราว ฉันถึงขั้นซุกตัวที่ติดอยู่กันกระเพาะออกมากิน ตอน
เงยหน้าขึ้นสบตากับเจจุน พวกเราก็ก้าวใส่กันไม่หยุด แม้จะรู้สึก
หดหู่ แต่การเดินทางครั้งนี้ก็ช่างหอมหวาน หลังกินอาหารเสร็จ
พวกเราออกไปเดินเล่นตามท้องถนน ท้องฟ้ามีดครีملง พายุหิมะ
สงบลงแล้ว ถนนตลอดทั้งสายถูกย้อมไปด้วยสีขาวของหิมะ เสียง
เพลงวันคริสต์มาสแว่วดังขึ้นอย่างไร้เมานติก

ขณะโพสท่าถ่ายรูป ฉันบอกเจจุนว่า

“นี่ เลี้ยงเหล้าหน่อยสิ”

พูดจบเขาก็หัวเราะลั่น พาฉันไปร้านเหล้าบรรยากาศมืดสลัว
นำแก้วที่พวกเราไม่สามารถอำพรางใบหน้าอ่อนเยาว์ลงได้ ถึง
ฉันจะตัวสูงใหญ่ดูแก่กว่าวัย มองผิวเผินอาจคิดว่าเป็นนักศึกษา
แต่ใบหน้าของเจจุนเสมือนมีข้อความตัวใหญ่ ๆ เขียนแปะไว้ว่า “อยู่

^๓ 소양호-쑤ซ็ย เป็นทะเลสาบที่มนุษย์สร้างขึ้น มีขนาดใหญ่ที่สุดในประเทศ
เกาหลี ตั้งอยู่ในเขตตำบลย็องกุกกับอินเจ

^๔ 명동 ถนนสายหลัก

^๕ 갈비 เนื้อไก่ผัดซอสพริก เมื่อกินเนื้อไก่หมดแล้ว มักจะนำข้าวลงไปคลุก
กับซอสที่เหลือในกระเพาะ

ระหว่างเต็บโต” แถมเขายังตัวเล็ก พวกเราจึงถูกจับได้ทันที
ตอนที่ถูกร้านเหล้าไล่ออกมา ฉันรู้สึกแย่มากจนไม่อยากกลับบ้าน
ไปด้วยความรู้สึกนี้

จึงเดินเข้าร้านมินิมาร์ทไปซื้อโซจู กับปลาหมึกกระป๋องคนเดียว
เจ้าของร้านกำลังดูรายการคอนเสิร์ตพิเศษวันคริสต์มาสอยู่ จึงไม่ได้
หันมาสนใจใบหน้าของฉัน

เจจุนมองขวดเหล้าที่ฉันถือออกมาพลงเกาติระระแกรกๆ

“เฮ้ย นี่มันหน้าที่ผู้ชายนะ”

“นายเป็นผู้ชายที่ไหนล่ะ เด็กหนุ่มละสิไม่ว่า”

“อ้าว แล้วเด็กหนุ่มไม่ใช่ผู้ชายสิง”

“เด็กหนุ่มต้องตายก่อนถึงจะเป็นผู้ชายได้ เพลงของพ่อเลี้ยง
ฉันเขียนไว้แบบนั้น”

“หา หมายความว่าฉันต้องตายก่อนถึงจะได้เป็นผู้ชายจ้ะเธอ”

“ใครบอกว่านายต้องตายจริงๆ ละ แค่น้ำเด็กหนุ่มในตัวลง
นายก็กลายเป็นผู้ชายแล้ว เจ้าทึมเอ๊ย”

“อ้อ เข้าใจแล้ว งั้นวันนี้ยังตายไม่ได้ เพราะฉันยังอยากเป็น
เด็กหนุ่มอยู่ ยังไม่อยากใช้ชีวิตแบบผู้ชายเต็มตัว...”

“แน่นอนอยู่แล้ว นายเหมาะจะเป็นเด็กหนุ่มแบบนี้ละ ถึง
โครงหน้านายจะเปลี่ยนไปบ้าง แต่ก็ดูไม่เหมือนผู้ชายอยู่ดี”

“จริงเหรอ ถึงว่าทำไมจงโซฮิถึงปฏิเสธรักฉัน ยายนั่นบอกว่า
ฉันเหมือนน้องชายที่น่ารัก”

“ฮ่าๆ คล้ายอยู่นะ แต่ยายนั่นมองไม่ลึกพอ นายไม่ใช่ น้องชาย
ที่น่ารักหรอก แต่เป็นคนใจร้ายชอบปั่นหัวชาวบ้านเล่นมากกว่า”

“หน้อย พุดเหมือนฉันเป็นพวกลุงแก่ ๆ เลย!”

“นี่แหละ!”

แล้วพวกเราก็เริ่มปั่นก้อนหิมะปาใส่กัน จนผู้คนที่เดินผ่านไปมาพากันเหลียวมอง

ซากลับ พวกเราตี้มเหล้ากันในขบวนรถไฟ จ้องมองนอกหน้าต่างที่มีมิติลง เราตี้มเหล้าพร้อมกับหัวเราะคิกคักตลอดทาง มีความรักเศร้า ๆ ของเราเป็นกับแกล้ม ตอนไปทัศนศึกษากับปิกนิก ฉันเคยตี้มโซจูมาบ้าง รสชาติของมันเผ็ด ๆ เหมือนตี้มแอลกอฮอล์ในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ เป็นครั้งแรกที่ฉันรู้รสชาติโซจูที่เผ็ดชานเข้าสู่ร่างกายอย่างแท้จริง

‘ดีจังที่มีนายอยู่ข้างกันตอนนี้’ ฉันพุดประโยคนี้ในใจ แต่ปากหนักเกินกว่าจะเปล่งเสียงออกมา

“เออใช่ วันคริสต์มาสอีฟทั้งที ต้องแลกของขวัญกันด้วยสิ”
ฉันพุดขึ้น เจนก็มลงคืบหาของในกระเป๋าตัวเองอย่างขะมักเขม้น
ฉันมอบของขวัญให้เขา เขาก็มอบของขวัญที่เตรียมมาให้เช่นกัน

ของขวัญชิ้นนั้น คืออะไรกันนะ...

เจนที่แกะห่อของขวัญออกมามีสีหน้าประหลาดใจมาก

ของขวัญที่ฉันให้เขาคือสมุดไดอารี่ ซึ่งขณะนั้นวางอยู่บนโต๊ะหนังสือของฉันเอง

“สวยจัง แต่มันสมุดไดอารี่ไม่ใช่เหรอ”

“ใช่ มะรืนนี้พวกเราจะขึ้นมอสสามแล้ว ลองใช้ดูสิ จะได้ไว้ทบทวนบทเรียนในแต่ละวันล่ะ”

“ถ้าเป็นสมุดไดอารี่ฉันคงไม่กล้าใช้หรอก...ฉันเกลียดการเขียนไดอารี่มาตั้งแต่ชั้นประถมแล้ว ตอนนั้นจำได้ว่าครูสั่งให้เขียน

ไดอะรีเป็นการบ้าน พอไม่ทำก็ถูกใช้ให้ทำความสะอาดตู้หนึ่งเดือนเต็ม แล้วเธอยังจะให้ไอน์ฉันอีก”

“ก็นั่นมันการบ้าน ตอนนี้นายเป็นวัยรุ่นแล้ว เอาไว้เขียนสิ่งที่นายอยากระบายคนเดียว คนเราถ้าช่วงวัยรุ่นไม่ได้เขียนไดอะรีทั้งชีวิตก็ไม่ได้เขียนแล้ว เอาไว้เขียนถึง ‘ความรักแน่นอน’ ที่นายมีต่อไซฮิก็ได้นี่ ฮ่าๆ”

“ยายบ้า! คิดว่าพี่คนนี้จะเสียใจเรื่องซึ่พงพรรคนี้หรืง”

เจจุนถลึงตาใส่ ก่อนเขมะเหงกลงบนศีรษะของฉัน มุมปากของเขามีรอยยิ้มจางๆ

ไดอะรีหน้าแรกที่ฉันให้ไป เจจุนเขียนไว้ว่า ถ้าวันหนึ่งฉันตาย คนใจร้าย ทำไมเขียนคำพูดน่ากลัวแบบนี้ลงในสมุดไดอะรีอย่างนี้ นายหมายความว่ายังไงกัน

ฉันไม่กล้าพอที่จะเปิดไดอะรีเล่มนี้อ่าน มันเต็มไปด้วยความทรงจำเข้มข้นระหว่างพวกเรา

ฉันเลื่อนมันไปไวข้างๆ ก่อนเปิดคอมพิวเตอร์ อยากดูรูปที่เราถ่ายด้วยกันสมัยไปเที่ยวซุนซอน รูปจากกล้องดิจิทัลพวกนั้นจัดเก็บไว้ในคอมพิวเตอร์เครื่องนี้

ฉันเปิดไฟล์ วันคริสต์มาสที่แสนเศร้าขึ้นมา

วันนั้นในตอนนั้นคือช่วงเวลาแสนเศร้า แต่พอย้อนคิดถึงมันอีกครั้งฉันรู้สึกมีความสุขและสนุกมาก ช่วงเวลาที่เจจุนยังมีชีวิตและอยู่กับฉัน...

มีรูปที่เราถ่ายข้างสถานีรถไฟด้วยกัน รูปที่ถ่ายริมทะเลสาบไซฮังโฮ รูปที่ถ่ายตอนยัดทักกัลบี้กับเครื่องเคียงเข้าไปเต็มปาก รูปที่เราพาหิมะใส่กัน รูปที่เขาถือสมุดไดอะรีสีน้ำเงินเอาไว้

ตัวฉันในรูปนั้นกำลังทำหน้าเหวอ ถือของขวัญที่เจจุนให้ไว้

อ้อ ใช่แล้ว ฮ่าๆ...คิดออกซะที ลืมไปสนิทเลย...

ของขวัญที่เจจุนให้เป็นเซตชุดชั้นในสีม่วงเข้มสุดเช็กซี มีทั้งกางเกงในกับบราเซี่ยลายลูกไม้พร้อมเชือกแขวนคอวาวหวาว เจจุนบอกฉันที่จ้องมองมันอย่างตื่นตะลึงด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า

“เห็นเธอเสียใจที่จ้องฮาไม่เห็นเธอเป็นผู้หญิง ลองใส่มันดูสักครั้งสิ จะได้ลืมคำพูดไร้สาระของเจ้านั้น”

“หน้อย เจ้าบ้า! นายเอาของแบบนี้มาให้ฉันทำไม เอาไปให้ยายโซฮีสิ!”

ฉันเดือดจัดจนน้ำตาเล็ดออกมา ทั้งที่เจจุนผู้ไร้เดียงสา มอบมันให้ฉันจากใจจริง ฉันก็ยังพาลโมโหเขามาก เจจุนต้องขอโทษขอโพยอยู่นานกว่าฉันจะหายโกรธ หลังแยกกลับบ้าน ฉันวางของขวัญที่ได้มาไว้ที่โหนดลักแห่งในห้องนอน ไม่คิดจะเปิดมันออกดูอีก จนกระทั่งลืมไปสนิท

ฉันอยากเห็นชุดชั้นในนั้นอีกครั้ง ตอนนี้นั่นกลายเป็นของมีค่าไปแล้ว ทุกสิ่งที่มีร่องรอยการมีชีวิตอยู่ของเจจุนเป็นมรดกชิ้นสำคัญของฉัน

ฉันรื้อค้นตู้เก็บของทั้งหมด แต่ไม่เห็นแม้แต่เงา ฉันอาจซ่อนมันไว้ที่โหนดลักแห่ง เพราะกลัวแม่จะเห็นเข้าก็เลยแอบไว้ในที่มืดซิดจนไม่มีทางหาเจอได้ง่ายๆ ฉันลองมองหาหลังโต๊ะหนังสืออีกครั้ง ความหาในลิ้นชัก ค้นหาทุกที่ แต่สุดท้ายก็ไม่เจอ

ขณะที่ของ เจ้ากัมบี้เงยหน้าขึ้นมองพลางร้องเหมียวๆ มันคงตกใจที่ถูกไล่ที่กะทันหัน

“อ้อ!”

ฉันที่นั่งอยู่บนเตียงลู่พรวดขึ้น สุดหายใจเข้าเต็มปอดแล้วยกฟูกขึ้น เดาถูกด้วย ชุดชั้นในที่ห่อด้วยกระดาษซ่อนอยู่ใต้ฟูก

ฉันดีใจมาก วินาทีที่เปิดดอกตู้นั้นรู้สึกเหมือนเจนนากำลังมีชีวิตขึ้นมาอีกครั้ง ฉันลูบไล่เลื้อยชั้นในสตรีซึ่งตกแต่งด้วยผ้าลูกไม้พร้อมเชือกแขวนคอตรงหน้าเบาๆ ซอกหนึ่งในหัวใจตะโกนกรีดร้องขึ้นมา

เดินไปล็อกประตูห้อง ลองสวมชุดชั้นในทีละชิ้น หุ่นของฉันที่สะท้อนผ่านกระจกดูไม่ได้เลย บราเซียที่ใส่อยู่หลวมโคร่งเกินไป ส่วนกางเกงในที่เห็นแค่ผ้าสามเหลี่ยมมีเชือกบางๆ ไว้ให้ผูกก็แทบบังอะไรไม่มีดี แทนที่จะมองดูเชือกที่กลับตลกมากกว่า เขาคงไม่รู้เรื่องไซส์ของเลื้อยชั้นใน จึงดูรูปนางแบบที่เป็นผู้ใหญ่หุ่นอวบอ้วนแล้วสั่งซื้อมาจากร้านในอินเทอร์เน็ตเลย

ฉันดูหุ่นตัวเอง ก่อนจะหลุดหัวเราะคิกคักออกมา

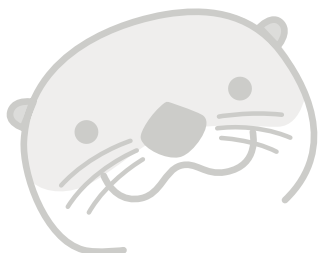
ตอนนี้นายเห็นหุ่นฉันแล้วใช่ไหม น้าข่าใหม่ล่ะ ที่นายบอกว่าอยากให้ฉันรู้สึกเป็นผู้หญิงมากขึ้น แต่ดูชุดชั้นในที่นายซื้อมาให้สิ ตลกชะมัด เจ้าทึมเอ๊ย คงไม่รู้สินะว่าผู้หญิงเลือกซื้อเลื้อยชั้นในกันตามขนาดคัพ คิดว่าฉันหน้าอกใหญ่ขนาดนี้เลยรีไ้

ฉันหัวเราะคนเดียว ตอนเหลือบมองตัวเองในกระจกถึงได้เห็นว่าใบหน้าตอนนี้มีน้ำตาอาบแฉะ น้ำตาไหลออกมางั้นหรือ เจนน นายที่หายตัวไปตลอดกาลทั้งที่ยังเป็นเพียงเด็กหนุ่มไม่มีทางรู้เลยว่าเลื้อยชั้นในของผู้หญิงแบ่งเป็นคัพต่างๆ ถึงซื้อชุดชั้นในวาบหวือสีม่วงเข้มผิดไซส์มาให้ฉัน เพียงเพราะอยากปลอมโยนฉันที่เป็นแค่เพื่อนสนิท ไม่ใช่คนรักของนาย...

วันหนึ่งที่ฉันเป็นผู้ใหญ่หรือแก่ชราขึ้น แต่นายจะยังเป็นเด็กหนุ่มที่ไม่รู้ประสาอยู่เช่นเดิม ในขณะที่ฉันเปลี่ยนจากเด็กสาวเป็นผู้หญิง เป็นคุณป้า เป็นคุณยาย ตัวนายจะเป็นแค่เด็กหนุ่มผู้ไร้เรี่ยวแรงตลอดไป เจ้าทึม คนโง่ ทำไมถึงซื้อมอเตอร์ไซด์ทั้งที่ตัวเอง

ชีไม่เก่ง ฉันเตือนนายแล้วว่าอย่าชี นายก็รับปากว่าจะไม่ชีอีก นายมันโง่ ทำไมไม่ฟังคำพูดของเพื่อนบ้าง คนบ้า...

ฉันหยุดหัวเราะ ทردادตัวลงสะอึกสะอื้น น้ำตาไหลออกมาไม่ขาดสาย ตั้งแต่เจนนตายไป ฉันไม่เคยร้องไห้หน้าคนขนาดนี้มาก่อน คำคืนนี้ฉันร้องไห้โหยหวนสวมน้ำสบราเขียวและกางเกงในประหลาด กัมปี้เดินมาใกล้แล้วซับตัวลงที่เท้าของฉัน ส่งเสียงร้องเบาๆ

ทดลองอ่าน

บทที่ ๒

ฤดูใบไม้ผลิ ที่ดอกบอชโกดผลิบาน

จงเรียงลำดับชนิดของหินที่แข็งแรงจากมากไปหาน้อย
หินทราย หินควอร์ตไซต์ หินเพอร์ไลต์ หินแกรนิต...

ฉันเงยหน้าขึ้น ขณะที่เพื่อนส่วนใหญ่กำลังก้มหน้าก้มตาทำข้อสอบ
เพื่อนบางคนนอนหลับลงกับโต๊ะเหมือนถอดใจอ้อมแพ้ อาจารย์ที่
นั่งอยู่ที่โต๊ะครูหน้าห้องกำลังสัปหงก

ฉันเบนสายตาไปที่บอร์ดซึ่งมีป้ายประกาศต่าง ๆ ติดไว้

บนนั้นมีตารางเรียนที่ฉันกับเจจุนช่วยกันทำช่วงที่โรงเรียน
จัดงานนิทรรศการสิ่งแวดล้อมติดไว้ ช่าง ๆ มีรูปชาร์ลี แชปลิน^๑
ในชุดคนจรจัดติดไว้ด้วย

ทุกท่านห้ามง่วงนอน กรุณาตั้งใจเรียน!

^๑ Charlie Chaplin (ค.ศ. ๑๘๘๙ - ๑๙๗๗) นักแสดงตลกและผู้กำกับชาว
อังกฤษ มีชื่อเสียงโด่งดังมากในฮอลลีวูดช่วงคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐

เจจุนเขียนข้อความนี้ไว้ข้างรูป ตอนทำป้ายพวกนี้พวกเรา
รู้สึกขำกันมาก ในช่วงโรงเรียน หากฉันรู้สึกง่วงจะเหลียวมองใบหน้า
ของแซปลิน พอรู้สึกขำก็จะหายง่วงนอนไปเอง

ฉันคิดถึงวันนั้น วันที่ดอกบอชโกด^๒ เริ่มร่วงหล่น

เดือนเมษายนปีที่แล้ว ช่วงชั้นมัธยมสองเทอมต้น ฉันย้าย
มาเรียนต่อที่นั่นกะทันหัน ทว่ายังไม่ทันปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อม
ของโรงเรียนใหม่ได้ก็ถูกอาจารย์ที่ปรึกษาตำหนิอย่างรุนแรง วันนั้น
แสงแดดอ่อน ๆ ของเดือนเมษายนไล่ลามมาถึงห้องเรียน...

“จินยุมิ เธอเจาะหูใช่ไหม”

เสียงอาจารย์ที่ปรึกษาตวาดลั่นขึ้นกลางห้องเรียน ฉันรีบดึง
ผมที่บิดไปด้านหลังโดยบังเอิญลงมาปิดแผ่นหู ทว่าสายไปซะแล้ว
ฉันปิดแผ่นหูตัวเองมาตลอด แต่เมื่อก็ถึงผลรวบผมไปด้านหลัง

อาจารย์ที่ปรึกษาเดินมาที่ข้างโต๊ะของฉันทันที

“นี่มันอะไรกัน เธอสติดีรีเปล่า ทำไมถึงกล้าเจาะหูแบบนี้
เธอเจาะหูตั้งแต่เด็กแล้วต่อไปจะไปทำอะไรกัน เด็กแบบเธอโตขึ้น
ก็ไม่จำเป็นต้องไปทำงานเป็นผู้หญิงนั่งตรึงที่ตามร้านเหล้า รู้ใช่ไหม
ผู้หญิงพวกนั้นต่างจากคนอื่น ๆ ยังไง ส่วนใหญ่ก็ทำตัวก้ำกั้นแบบเธอ
มาก่อนทั้งนั้นล่ะ!”

ฉันก้มหน้าลงอย่างหดหู่ แค่ว่าหูถึงกับถูกอาจารย์สาปแช่ง
ให้เป็นเด็กนั่งตรึงก็...ไม่สามารถข่มใจให้อภัยคำพูดลบประมาท
พวกนี้ได้จริง ๆ พรึบตานั้น ฉันเหลือบเห็นต่างหูสีทองเป็นประกาย
ที่อาจารย์สวมใส่อยู่

ฉันป้อนหน้านี้ นี่คือนามสกุลของฉัน ต่อหน้ามนุษย์ที่จิตใจถูก

^๒ 罂粟 ดอกซากุระของเกาหลี

กัน ยิ่งทำหน้าเหม็นเฉยเท่าไรอีกฝ่ายก็จะยิ่งโกรธเท่านั้น

ฉันจึงหันอาจารย์ ก่อนพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“อาจารย์เองก็เจาะหูเหมือนกันนี่คะ อาจารย์เคยทำงานที่ร้านเหล้ามาก่อนรีบล่า”

ใบหน้าขาวผ่องของอาจารย์เปลี่ยนเป็นแดงจัด ฉันคิดในใจว่า ต่อให้ตัวเองถูกไล่ออกเพราะเรื่องนี้ ก็อยากเอาชนะอีกฝ่ายให้ได้ จึงไม่รู้สึกร้อนรน

เสียงซุบซิบของเพื่อนในห้องเงียบกริบลงทันควัน

“นี่ เธอหมายความว่าไง กำลังจะบอกว่าฉันเหมือนเธอนั่นไม่ใช่ไหม”

อาจารย์ช่างมีความคิดเหมือนเด็กซะจริง ฉันบ่นในใจ ไม่รู้สึกเกรงกลัวท่านเลย ฉันไม่กลัวความโกรธแค้นของมนุษย์ผู้นำสงสาร

ได้ตอบท่านด้วยสายตาเฉยชา กรอบรูปที่แขวนอยู่บนบอร์ดเขียนคติพจน์ประจำห้องเราติดไว้ว่า *ความรักและความเข้าใจ ความรักและความเข้าใจอะไรกัน...*

“เธอรู้ใช่ไหมว่า ถ้าก่อเรื่องขึ้นอีกสองครั้งจะเกิดอะไรขึ้น ทำตัวเหมือนเด็กที่ไม่มีครอบครัวคอยอบรมสั่งสอน! พรุ่งนี้เชิญแม่มาพบฉันด้วยนะ”

อาจารย์หมุนตัวกลับเดินไปที่แท่นหน้าชั้นเรียน^๓

ไม่มีครอบครัวคอยอบรมสั่งสอนนั่นแหละ คงตั้งใจจะใช้พ่อแม่มาขู่ให้ฉันกลัว ถ้าหากอาจารย์รู้ว่า แม่ของฉันเป็นแม่หม้ายที่ผ่านการหย่าร้าง อาจกดดันฉันหนักขึ้นอีก

^๓ 교단 (คโยตัน) เป็นแท่นที่ตั้งอยู่หน้าชั้นเรียน อาจารย์มักจะยืนสอนบนแท่นนี้

ทันทีที่ความคิดนี้ผุดขึ้นมา ฉันแทบจะเดินเข้าไปคุยกับท่านให้รู้เรื่อง แต่สุดท้ายก็เลือกสงบปากสงบคำ วันนี้พอก่อน ฉันไม่ยอมท้อปากต่อคำกับผู้ใหญ่ไร้สาระ จึงกระแทกตัวนั่งลงปิดหนังสือเสียงดัง เพื่อนๆ ในห้องพากันจ้องมองฉันด้วยแวตาทกใจ ฉันแกล้งทำเป็นไม่สนใจและไม่สบตากลับ

เหมือนที่คาดไว้ นักเรียนโรงเรียนนี้เป็นเด็กดีแต่ซี้ซาลาดแทบทุกคน

วันนั้นหลังจบคาบเรียน ฉันพับกระโปรงที่เอวขึ้นสองทบ เปลี่ยนกระโปรงนักเรียนสุดเหม่อให้เป็นมินิสเกิร์ต เร่งเท้าเดินตรงไปที่ประตูโรงเรียน สมัยอยู่โรงเรียนมัธยมต้นหญิงล้วนจินยอง เพื่อนทุกคนทำแบบนี้เหมือนกัน ไม่สิ พวกเราใส่กระโปรงสั้นมาเรียนตั้งแต่แรก เพื่อนที่ชื่อว่ามีจีเย็บผ้าเก่งมาก เลยรับจ้างเย็บกระโปรงให้เพื่อนๆ ในราคาตัวละสามพันวอน^๔ เวลาเรียน มีจีมักแอบเย็บกระโปรงใต้โต๊ะเรียน เพื่อนๆ จึงล้อเธอว่า “นักเรียนสาวผู้อภัพต้องเย็บผ้าส่งเสียตัวเอง”

เพราะโรงเรียนเก่าฉันเป็นแบบนี้ ตอนเห็นชุดนักเรียนหญิงที่แสนจะเรียบร้อยของโรงเรียนซองซา เป็นกระโปรงยาวคลุมเข่าลงมาถึงข้อเข่า ฉันตกใจมาก ไม่เคยนึกฝันมาก่อนเลยว่าตัวเองจะต้องทนเรียนอยู่ในโรงเรียนที่นักเรียนทุกคนเป็นเด็กดี ฉันเลือกนั่งโต๊ะท้ายสุดของห้องเกือบทุกคาบ อาจมีคนชวนคุยบ้างแต่ก็น้อยมาก บรรยากาศ “โรงเรียนดีเด่น” ทำเอาฉันรู้สึกประหม่าแปลกๆ นักเรียนชายส่วนใหญ่ค่อนข้างเรียบร้อย ส่วนนักเรียนหญิงดูเหมือนเป็น

^๔ ประมาณเก้าสิบบาท

คุณหนูผู้สูงศักดิ์ ต่อให้เรียนที่นี้อีกร้อยปี ฉันก็คงไม่มีเพื่อนอยู่ดี

ฉันเดินผ่านสนามกีฬาคนเดียว

ในใจรู้สึกขมขื่น แม้ว่าตอนนั้นจะเป็นฝ่ายชนะ แต่เหมือนตัวเองได้ก่อกำแพงแห่งความโดดเดี่ยวขึ้นมาเอง แล้คิดว่าต้องทนเห็นหน้าอาจารย์ที่ปรึกษาทุกวันตลอดทั้งปีก็พลอยเหนื่อยใจแล้ว

ขณะเดินลงเนินไปทางประตูโรงเรียน ฉันรู้สึกเหมือนมีใครเดินมาใกล้

พอเงยหน้าขึ้นมอง ก็เห็นนักเรียนชายรูปร่างเล็ก ท่าทางใสซื่อกำลังเดินอยู่ข้างๆ เป็นเพื่อนในห้องรีเปลา^๕นะ

ฉันย้ายโรงเรียนมาไม่ถึงเดือน ตอนนั้นยังแยกไปหน้าของเพื่อนในห้องไม่ออกเท่าไร

ฉันจึงมองเขาด้วยสายตาไม่เป็นมิตร แต่เขากลับส่งยิ้มกว้างมาให้

“ทำไม มีอะไรกับฉันรีเปลา”

ท่าทางของฉันดูหยาบคายกว่าปกติ หากพูดกระซอกเสียงแบบนี้ รับรองได้ว่านักเรียนโรงเรียนนี้จะต้องหวาดผวแน่ๆ แต่เขาดูไม่กลัวฉันเลย

“ฉันชื่อฮวังเจจุนนะ เรียกเจจุนก็ได้”

เขาแนะนำตัวด้วยน้ำเสียงไร้เดียงสา

“แล้วไง ใครถาม”

ฉันตอบห้วนๆ เขาไม่แยแสท่าทางหยาบคายของฉัน

“บ้านเธออยู่ที่ตึกแถว^๕ แทชองไชปะ บ้านฉันอยู่ที่อพาร์ท-

^๕ ฮย (ยอริบ) เป็นห้องเช่าในอาคารที่สูงต่ำกว่าสี่ชั้น มีขนาดเล็กกว่าอพาร์ทเมนต์ พื้นที่โดยรวมต่อชั้นอยู่ที่ ๖๖๐ ตารางเมตร

เมนต์เยซอของข้าง ๆ ละ”

เขาพยายามตีขึ้นอีก

“แล้วไง ใครถามนาย”

“บ้านอยู่ทางเดียวกัน ฉันเลยจะชวนกลับด้วยกันไง...”

คงเป็นคนที่ไม่เคยถูกใครทำร้ายจิตใจมาก่อนเลย ขนาดฉัน
พูดกระแทกเสียงใส่ยังยิ้มระรื่นอยู่ได้

“ตกลงแล้ว ใครจะกลับบ้านพร้อมนาย”

ลึก ๆ แล้วฉันไม่อยากปฏิเสธน้ำใจของเขาหรอก ตลอดหนึ่ง
เดือนที่ย้ายโรงเรียนมาแทบไม่มีใครสักคนชวนฉันคุยเล่น เพื่อน
ส่วนใหญ่อาจดูมีมารยาทและใจดี แต่ไม่มีใครที่อยากเป็นเพื่อนกับ
ฉันจริงๆ เลยสักคน ฉันกับเพื่อนพวกนั้นเข้ากันไม่ได้เหมือนเป็น
สัตว์คนละชนิด

ฉันเบือนหน้าหนีไปอีกทาง ก้าวเท้าเร็วขึ้นอีก แต่เขาเดินตาม
มาอย่างไม่ลดละ ในที่สุดพวกเราเดินเคียงข้างกันไป

“บอกแล้วไงว่าฉันไม่อยากกลับบ้านกับนาย”

น้ำเสียงของฉันบ่งบอกถึงความหงุดหงิดสุดขีด เขาหัวเราะ
เสียงดังฮา ๆ ก่อนพูดขึ้นว่า

“แต่ฉันต้องกลับบ้านทางเดียวกับเธอนี่”

ให้ตายเถอะ ดวงตาของเขาเวลาหัวเราะช่างสดใสเหมือน
เป็นคนดี ปลดอาวุธในใจฉันลงได้ราบคาบ เพราะทางกลับบ้าน
มีเพียงเส้นทางเดียว พวกเราจึงต้องเดินไปด้วยกัน ใบหน้าของฉัน
แดงก่ำขึ้นเพราะรู้สึกเสียหน้า แต่ไม่ได้รังเกียจที่ต้องเดินกลับ
กับเขา

ถนนข้างทางมีต้นบอชโกดอยู่เรียงราย ดอกบอชโกดสีชมพู
ร่วงพราวลงมาขณะที่พวกเราเดินผ่านไป

ฉันต้องแก้ม้งทำเป็นโกรธ เดินเรียบไปตลอดทาง แอบเหล่
มองเขา แต่สีหน้าของเขานั้นไม่เปลี่ยนไปเลย เหมือนคนกำลัง
อมยิ้มอยู่ตลอดเวลา ชีวิตของเขาคงมีความสุขมากแน่ๆ ถึงมี
สีหน้าแบบนี้ได้ ฉันคิดในใจ

ฉันค่อนข้างตัวสูงกว่าเพื่อนผู้หญิงรุ่นเดียวกัน ส่วนเจจุน
เป็นผู้ชายตัวเล็ก พอยืนข้างกันเขาจึงเตี้ยกว่าฉันนิดหน่อย จู่ๆ
เขาก็เดินไปเขย่าต้นบอชโกด กลีบดอกบอชโกดบอบบางพากัน
โปรยลงมาเบี่ยงหน้าฉัน

เฮ้ย ฉันอยากตะโกนออกไปแบบนั้น แต่สุดท้ายก็ปล่อยผ่าน
เกิดการต่อสู้อย่างหนักอยู่ในใจ ใจหนึ่งแอบดีใจที่มีเพื่อนแสนดี
อย่างเขามาชวนคุยด้วย ส่วนอีกใจสั่งให้เมินเฉยเขาตามเดิม

พวกเราเขย่าดอกบอชโกดใส่กัน ก่อนจะเดินไปด้วยกันเสียงๆ
เมื่อใกล้ถึงบ้าน เจจุนเอ่ยปากขึ้นก่อน

“ยูมี!”

เสียงของเขาอ่อนโยนเหลือเกิน ฉันม้มปากแน่น ปรายตา
ดูใส่

“ทำไม”

หลุดคำพูดโผงผางออกมาจากปากจนได้

“ในห้องเรียนวันนี้เธอเท่มากเลย”

“หึ!”

ฉันทำเสียงขึ้นจมูก ไม่ได้รังเกียจคำพูดของเขาจริงๆ

“ฉันดีใจมากที่เธอกล้าต่อกรกับอาจารย์จิตใจชั่วร้ายแบบนี้”

แก้มฉันร้อนผ่าวขึ้น สีหน้าของเจจุนดูจริงจังมาก

“ก่อนหน้านี้อาจารย์ที่ปรึกษาเกิดโมโหขึ้นมา เลยพาลตบหน้า
มินซุ ไม่มีใครในห้องกล้าพูดอะไรเลย ฉันเองโมโหมากแต่ไม่กล้า

ช่วยเขาเหมือนกัน...”

มินซูเป็นเด็กที่แข็งแรง แกมฐานะทางบ้านก็ยิ่งยากจนขัดสนมาก

“แต่เธอกำลังพูดมันออกมาแทนพวกเรา เธอโคตรเจ๋ง นี่... คบฉันเป็นเพื่อนไม่ได้เหรอ แค่เพื่อนเอง ไม่ใช่แฟนซะหน่อย”

ฉันเกลียดหน้าตัวเองที่ร้อนวูบวาบขึ้นมา โกรธใบหน้าแดงแจ๋ เพราะคำชมของเธอ รู้สึกอารมณ์เสียอย่างหนัก

“ถึงบ้านฉันพอดี นายเลิกพูดพล่ำมั่วแล้วกลับบ้านไปได้แล้ว ไป”

ฉันกระพือกระพือตอบเหมือนคนโกรธ กิ่งเดินกิ่งวิ่งเข้าไปในตึกที่เขียนว่า ตึกแถวเทศของ

พอเดินเข้าไปด้านในแล้ว ฉันหันหลังกลับไปมอง เห็นเขากำลังอมยิ้มแอบมองฉันอยู่ เป็นรอยยิ้มที่แสนบริสุทธิ์

ฉันมองเจจุนแล้วขากน้ำลายลงพื้น ผู้ชายดวงช่วย คิดจะเอาชนะความดีของฉัน คนที่คิดแบบนี้เป็นคนที่ดีวงช่วยสุด ๆ

เช้าวันต่อมา ทันทีที่เปิดประตูบ้านออกไปฉันก็สะดุ้งเชือก

เจจุนยืนอยู่หน้าประตู มองฉันพร้อมรอยยิ้มอบอุ่น

“นะ...นาย...มาทำอะไรที่นี่”

ฉันพูดตะกุกตะกัก เพราะตกใจกับเรื่องไม่คาดคิด

“ก็รอเธอไง จะได้ไปโรงเรียนด้วยกัน”

หน้าของฉันเห่ร้อนขึ้นอีกครั้ง ฉันเกลียดท่าทางของเขา จึงก้มหน้าไม่ยอมตอบ เดินเลี่ยงผ่านเขาไปเฉย ๆ

เจจุนเดินตามมาจนทัน

“ไปโรงเรียนด้วยกันเถอะนะ”